

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/209/2021
Identifikačné číslo spisu:	8205202577
Dátum vydania rozhodnutia:	26.07.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8205202577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. U., narodenej XX. D. XXXX, S. XXX, 2/ J. Š., narodenej XX. Z. XXXX, T., Q. Š. XXX/X, 3/ S. U., narodeného XX. D. XXXX, T., H. XXXX/XXX, 4/ E. U., narodeného XX. D. XXXX, S. XXX, žalobcovia 1/ až 4/ zastúpení advokátom JUDr. Jánom Jurčom, Bardejov, Štefánikova 87, proti žalovanej D. H., narodenej XX. E. XXXX, S. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Hribom, Bardejov, Tehelná 46, o určenie, že žalovaná nie je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/141/2005, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. septembra 2019 sp. zn. 2Co/120/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí tretím) z 09. mája 2018 č. k. 3C/141/2005 - 328 vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. priznal žalovanej proti žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov konania prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 130 ods. 1 a ods. 2, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Súd prvej inštancie uviedol, že vydržanie patrí k všeobecným spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Predmetom vydržania môže byť hnutelná ako aj nehnuteľná vec. K zákonným predpokladom vydržania patria, že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržačiu dobu a nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach 10 rokov. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítať aj dobu, po ktorú vec držal jeho právny predchodca. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s písomným materiálom, ako aj s notárskou zápisnicou z 10. februára 2000 - N 650/99-Nz 44/00, ako aj vzhľadom na výpovede účastníkov a svedkov v tomto konaní, žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď dospel k záveru, že právna predchodkyňa žalovanej I. U. rod. S.

nadobudla s poukazom na § 130 a 134 OZ vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania. K osvedčeniu - notárskej zápisnici boli pripojené vyhlásenia svedkov I. S. a O.. C. D. a taktiež potvrdenie Obecného úradu v Richvalde z 19. októbra 1999. Súd dospel k záveru, že vo vzťahu k právnej predchodkyňi žalovanej sú splnené všetky podmienky, na základe ktorých mala nadobudnúť spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam titulom vydržania. Vyhlásením o vydržaní vlastníckeho práva spísaným vo forme notárskej zápisnice pred Notárskym úradom z 10. februára 2000 nadobudla právna predchodkyňa žalovanej I. U. vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobcov zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalobcovia 1/ až 4/.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 25. septembra 2019 sp. zn. 2Co/120/2018 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Vo výroku II. stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd poukázal na predchádzajúce štádium konania, v ktorom zdôraznil, že základnými podmienkami vydržania, pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobudnutia vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba, uplynutie zákonom určenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Právne následky vydržania pritom nastávajú vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, ktoré právny poriadok pre takéto nadobudnutie vlastníctva vyžaduje. Jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá viera držiteľa, že mu vec alebo vykonávanie práva patria. Dobrá viera má byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto jeho presvedčenie je opodstatnené.

2.2. Odvolací súd uviedol, že v dobe platnosti tzv. obyčajového práva na Slovensku, a to do 31. decembra 1950, vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudol vydržaním ten, kto mal nehnuteľnosť po dobu 32 rokov ako svoju pokojne v držbe. Vlastníctvo nemohol vydržať ten, kto nebol dobromyseľný pri začiatku svojej držby, a teda vedel, že nehnuteľnosť nadobudol bezprávne. Predpokladalo sa, že držba je po práve a opak sa musel vždy preukázať. Vydržanie bolo prípustné voči každému, teda aj vo vzťahu k spoluvlastníkovi, ak boli splnené všetky podmienky vydržania. Podľa zákona č. 141/1950 Zb. účinného od 1. januára 1951 do 31. marca 1964, vlastnícke právo k hnuťelnej i nehnuteľnej veci mohol nadobudnúť ten, kto ju držal oprávnene a nepretržite po dobu 3 rokov u hnuťelných vecí a 10 rokov u nehnuteľností. Za oprávneného držiteľa sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, a to po celú vydržaciú dobu. V pochybnostiach sa predpokladalo, že držba je oprávnená. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. účinný od 1. apríla 1964 oproti uvádzanému skoršiemu právnomu stavu, vydržanie vlastníckeho práva vôbec neumožňoval. V podstate len rešpektoval vydržaním nadobudnuté vlastníctvo do 31. marca 1964. Až novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 131/1982 Zb. opätovne zaviedla inštitút vydržania (§ 135a) a súčasne umožnila pre vydržanie započítať aj dobu, po ktorú občan alebo jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe s tým, že tento čas neskončí skôr než uplynutím jedného roka od účinnosti tohto právneho predpisu. Pokiaľ ide o dĺžku vydržacej doby, aj v tomto prípade išlo o 3 roky u hnuťelných vecí a 10 rokov u vecí nehnuteľných. Podľa tejto právnej úpravy, predmety z majetku v bývalom socialistickom vlastníctve nemohol občan nadobudnúť vydržaním a pokiaľ išlo o predmety v súkromnom vlastníctve, výnimku tvorili pozemky, resp. ich časti, ku ktorým sa mohlo zriadiť právo osobného užívania. Ďalšia novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 509/1991 Zb. účinná od 1. januára 1992, podstatne rozšírila spôsobilosť predmetu vydržania, umožnila vydržať pozemky do vlastníctva držiteľa (a nie štátu) a umožnila vydržanie aj voči štátu, ako i možnosť vydržať vlastnícke právo právnickou osobou.

2.3. Odvolací súd poukázal, že predmetom sporného osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva právnu predchodkyňou žalovanej boli spoluvlastnícke podiely parciel KN XXX, KN XXX a KN XXX, kat. úz. S., v rozsahu po 14/28, pôvodne zapísané v prospech E.S. U., tety pôvodnej žalovanej, neskôr žijúcej v USA a matky žalovanej I. S., rod. U.. Ide o pozemky pôvodne vedené v PK č. XXX, kat. úz. S. s tým, že spoluvlastnícky podiel ďalšej právnej predchodkyne pôvodnej žalovanej, W. E. po jej smrti a následne aj po smrti jej manžela E. E., pripadol spolu s ďalším dedičstvom ako odúmrtý bývalému Československému štátu. Po prechode spoluvlastníctva týchto nehnuteľností do majetku Obce Richvald, táto kúpnu zmluvou zo dňa 29. novembra 2000, podiel v týchto nehnuteľnostiach v rozsahu 35/84

odpredala žalobcom, keď je zrejmé, že o odkúpenie tohto podielu požiadala aj právna predchodkyňa žalovanej.

2.4. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by v prípade pôvodných spoluvlastníkov predmetných nehnuteľností E. U. a I. U. nešlo o právnych predchodcov žalovanej a ako už bolo spomínané, predmetom osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva nebol spoluvlastnícky podiel W. E., rod. U.. Poukaz žalobcov na výpovede svedkov, ktorí uviedli, že v minulosti nevideli pôvodnú žalovanú užívať tieto nehnuteľnosti, bez ďalšieho nepostačuje na spochybnenie, že k namietanému vydržaniu nedošlo. Právna predchodkyňa žalovanej v priebehu konania vysvetlila a zdôrazňovala, že sporné spoluvlastnícke podiely nadobudla darovaním od uvádzaných pôvodných spoluvlastníkov, nehnuteľnosti užívala, a to aj s ďalšou spoluvlastníčkou W. E., rod. U. a neskôr jej manželom, najneskôr od obdobia roku 1960 do smrti E. E. v roku 1976, čo nepochybne potvrdil svedok O.. D. U. a potvrdzuje to aj správa bývalého MsNV v Richvalde z 24. mája 1976 (č. l. 38). V ďalšom období, keďže v obci nežila, sa s jej súhlasom o nehnuteľnosti staral pán M.. Tieto zistenia nasvedčujú, že zákonom určená 10 ročná vydržacia doba uplynula, vzhľadom na vtedajšiu právnu úpravu, najneskôr k 1. januáru 1992. Nebolo preukázané, že by v tomto období dochádzalo ku sporom ohľadom vlastníctva, tieto nastali až v súvislosti so záujmom oboch sporových strán odkúpiť od Obce Richvald ďalšie spoluvlastnícke podiely nehnuteľností vedených na LV č. XXX a č. XXX, kat. úz. S.. V predmetnom konaní o určenie, že žalovaná nie je spoluvlastníčkou nehnuteľností, mali žalobcovia preukázať nesplnenie predpokladov vydržania, vrátane oprávnenosti a dobromyseľnosti držby.

2.5. Na záver odvolací súd uviedol, že funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom (v danom prípade spoluvlastníkom), pričom táto dobrá viera je podľa platnej právnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“ a v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená. Opakom ovládania veci držiteľom je nečinnosť vlastníka (spoluvlastníka) a vydržanie tak hojí vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/30/2010). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej aj „žalobcovia“ alebo „dovolatelia“). Dovolatelia namietali, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti v podanom dovolaní namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keď nie je zrejmé, čo odvolací súd viedlo k záveru o vydržaní a okamihu uplynutia vydržacej doby, pričom odvolací súd sa taktiež nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcov. Zároveň namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé vzhľadom na poukaz na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/30/2010, ktoré s predmetom konania vôbec nesúvisí. Taktiež namietali proces dokazovania, hodnotenia dôkazov a nesprávne zistený skutkový stav veci odvolacím súdom. Dovolatelia navrhovali, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení považovala dovolanie žalobcov za neprípustné a navrhovala, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Žalobcovia v ďalšom podaní zotrvali na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobcovia, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté, zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

8. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

8.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolatelia vyvodzovali prípustnosť podaného dovolania, ako vyplýva z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP), na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Dovolatelia namietali, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do ich práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobcovia v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietali „prekvapivosť“ rozhodnutia odvolacieho súdu, vzhľadom na poukaz odvolacieho súdu na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/30/2010, ktoré podľa ich názoru s predmetom konania vôbec nesúvisí.

14. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

15. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o prekvapivé rozhodnutie v zmysle § 382 CSP. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než

rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat' ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5Cdo/46/2011).

16. V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď predmetom sporu bolo určenie, že žalovaná nie je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, pričom v konaní sa ako kľúčová posudzovala otázka vydržania nehnuteľností právnou predchodkyňou žalovanej a vlastníctva predmetných nehnuteľností. Žalobcovia tak mohli očakávať, že odvolací súd bude v rámci odvolacieho prieskumu posudzovať otázku vydržania nehnuteľností právnou predchodkyňou žalovanej a vlastníckeho práva žalovanej, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemôže byť ani prekvapujúce a ani nečakané. Žalobcovia mohli očakávať a predvídať ako rozhodne odvolací súd. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie prekvapivo na úplne novom právnom posúdení. Poukaz odvolacieho súdu na rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže v danom kontexte zakladať prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý poukazom na uvedené rozhodnutie podporil závery, ku ktorým dospel. Postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k žalobcami namietanej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. Pokiaľ dovolatelia zároveň mienili v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietat' aj že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Žalobcovia v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP ďalej namietali nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, mali za to, že nie je zrejmé, čo odvolací súd viedlo k záveru o vydržaní a okamihu uplynutia vydržacej doby, pričom odvolací súd sa taktiež nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcov.

19. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu/účastníka mimosporového konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu/účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu/účastníka konania. Porušením uvedeného práva strany sporu/ účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu/účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada

zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

21. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia zároveň vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami (viď body 7. až 13. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo žalobu žalobcov o určenie, že žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľností, zamietol, keď mal za to, že došlo k vydržaniu nehnuteľností právnou predchodkyňou žalovanej, ako aj, že žalobcovia mali preukázať nesplnenie predpokladov vydržania, vrátane oprávnenosti a dobromyseľnosti dražby, ako aj žalobcovia nepreukázali, že v prípade pôvodných spoluvlastníkov nešlo o právnych predchodcov žalovanej.

21.1. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolateľov nezistil také nedostatky v postupe súdov nižšej inštancie, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné.

21.2. Skutočnosť, že dovolatelia sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Žalobcovia preto neopodstatnene namietali existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

21.3. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolatelia v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP ďalej súdom nižšej inštancie vytýkali nedostatky v zistenom skutkovom stave a v nesprávnom hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že iba paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

23. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. Výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.